

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 27 stycznia 2022 r.

Pozycja 21

POSTANOWIENIE

z dnia 17 listopada 2021 r.

Sygn. akt Ts 39/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Krystyna Pawłowicz,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej H.W. w sprawie zgodności:

art. 53 § 2b w związku z art. 52 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.) w związku z art. 37 § 1 i 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.), rozumianych „w ten sposób, że warunkiem dopuszczalności skargi do sądu administracyjnego na przewlekłość postępowania prowadzonego na podstawie przepisów k.p.a., jest wniesienie ponaglenia w toku postępowania, którego prowadzenie w sposób przewlekły kwestionuje się w skardze”, z art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 23 lutego 2021 r. (data nadania) H.W. (dalej: skarżąca), reprezentowana przez pełnomocnika z wyboru, wystąpiła z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

Pismem z 25 kwietnia 2012 r. (uzupełnionym pismem z 31 stycznia 2013 r.) skarżąca wystąpiła o ustalenie warunków zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie hali magazynowo-biurowej na terenie działki nr [...]. Decyzją z 19 czerwca 2013 r. (znak [...]) Wójt Gminy T. (dalej: Wójt albo organ pierwszej instancji) odmówił ustalenia warunków zabudowy. Skarżąca, kilka lat po zakończeniu postępowania administracyjnego, wystąpiła 19 lutego 2018 r. z ponagleniem, o którym mowa w art. 37 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.; dalej: k.p.a.), które Samorządowe Kolegium Odwoławcze w P. (dalej: SKO) postanowieniem z 16 kwietnia 2018 r. (znak: [...]) uznało za nieuzasadnione z uwagi na załatwienie sprawy przez organ pierwszej instancji decyzją z 19 czerwca 2013 r.

Pismem z 15 czerwca 2018 r. skarżąca wystąpiła w sprawie zakończonej powołaną wyżej decyzją do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P. (dalej: WSA) ze skargą na przewlekłe prowadzenie postępowania przez Wójta. Domagała się w niej stwierdzenia przewlekłości postępowania, wymierzenia organowi grzywny oraz zasądzenia na jej rzecz kosztów postępowania. Wyrokiem z 21 listopada 2018 r. (sygn. akt [...]) WSA stwierdził, że Wójt dopuścił się przewlekłego prowadzenia postępowania oraz że prowadzenie postępowania nie miało miejsca z rażącym naruszeniem prawa. W pozostałym zakresie WSA oddalił skargę, jak też orzekł o kosztach postępowania.

Od powyższego rozstrzygnięcia Wójt wniósł skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego (dalej: NSA), który odrzucił ją postanowieniem z 24 listopada 2020 r. (sygn. akt [...]) uchylając jednocześnie zaskarżony wyrok oraz orzekł o kosztach postępowania. W uzasadnieniu odwołał się do uchwały składu siedmiu sędziów NSA z 22 czerwca 2020 r. (sygn. akt II OSP 5/19), w której orzeczono, że wniesienie skargi na bezczynność po zakończeniu przez organ prowadzonego postępowania oraz wydaniu decyzji ostatecznej stanowi przeszkodę w merytorycznym rozpoznaniu skargi przez sąd administracyjny. W odniesieniu do ponaglenia (o którym mowa w art. 37 § 1 pkt 2 k.p.a.) wskazał zaś na postanowienie składu siedmiu sędziów NSA z 2 września 2020 r. (sygn. akt II OSK 3732/18). Przyjęto w nim, że wniesienie tego środka prawnego, jako warunku formalnego do zainicjowania postępowania sądowego w przedmiocie przewlekłego prowadzenia postępowania, dopuszczalne jest jedynie w sprawie zawisłej. Dokonanie tej czynności po zakończeniu postępowania byłoby nie tylko niecelowe, lecz również sprzeczne z istotą tej regulacji, ponieważ nie mogłoby doprowadzić do zobowiązania organu do załatwienia sprawy, a tym samym uzdrowienia zaistniałego stanu braku działania administracji publicznej.

Orzeczenie NSA z 24 listopada 2020 r. zostało przez skarżącą wskazane jako ostateczne w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji i zgodnie z jej wyjaśnieniami doręczone 24 listopada 2020 r.

2. Prezes Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 12 marca 2021 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącej 19 marca 2021 r.), na podstawie art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), wezwał skarżącą do usunięcia braków formalnych skargi przez doręczenie: 1) odpisów lub poświadczonych za zgodność z oryginałem wraz z czterema kopiami: a) wyroku WSA; b) postanowienia SKO; 2) pełnomocnictwa szczególnego do wniesienia i sporządzenia skargi konstytucyjnej, a także do reprezentowania skarżącej przed Trybunałem Konstytucyjnym, wraz z jego czterema kopiami (do skargi zostało załączone pełnomocnictwo Stefana Wielądka). W odpowiedzi na powyższe wezwanie skarżąca – pismem z 26 marca 2021 r. (data nadania) – przedłożyła wskazane pełnomocnictwo i jednocześnie złożyła wniosek o przedłużenie terminu do usunięcia wskazanych braków formalnych dotyczących doręczenia pozostałych dokumentów wskazanych w treści zarządzenia.

Zarządzeniem z 8 czerwca 2021 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącej 15 czerwca 2021 r.) sędzia Trybunału Konstytucyjnego przedłużył o 14 dni termin do usunięcia powyżej wskazanych braków formalnych skargi konstytucyjnej. Pismem z 29 czerwca 2021 r. (data nadania) skarżąca ustosunkowała się do powyższego wezwania.

Sędzia Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 22 lipca 2021 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącej 11 sierpnia 2021 r.), na podstawie art. 61 ust. 3 u.o.t.p.TK, wezwał skarżącą do: 1) doręczenia odpisu lub poświadczonej za zgodność z oryginałem kopii postanowienia SKO, zawierającego pełną treść; 2) wskazania, które konstytucyjne wolności lub prawa skarżącej, wyrażone w art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 45 ust. 1 Konstytucji, zostały naruszone przez zakwestionowany w skardze konstytucyjnej art. 53 § 2b w związku z art. 52 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi

(Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.; dalej: p.p.s.a.) w związku z art. 37 § 1 i 3 k.p.a.; 3) dokładnego wyjaśnienia, w jaki sposób zaskarżone przepisy, w zakresie określonym w skardze konstytucyjnej, naruszają wolności lub prawa, o których mowa w punkcie 2; 4) uzasadnienia zarzutu niekonstytucyjności zakwestionowanych w skardze przepisów, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie. Do chwili wydania niniejszego postanowienia nie usunięto powyższych braków formalnych.

3. Skarżąca twierdzi, że zakwestionowany w skardze konstytucyjnej art. 53 § 2b p.p.s.a., rozumiany w sposób przedstawiony w postanowieniu składu siedmiu sędziów NSA z 2 września 2020 r. (sygn. akt [...]), a co za tym idzie także w orzeczeniu, w związku z którym wniosła skargę do Trybunału, narusza prawo do sądu. Ogranicza on bowiem – jej zdaniem – możliwość uzyskania przedsądu niezbędnego do wystąpienia z powództwem na podstawie art. 417¹ § 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740, ze zm.).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygania. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań lub gdy braki formalne nie zostały usunięte w ustawowym terminie.

Zarządzenie sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 22 lipca 2021 r. zostało pełnomocnikowi skarżącej skutecznie doręczone 11 sierpnia 2021 r. W treści zarządzenia zawarto pouczenie, że w przypadku nieusunięcia wskazanych braków w wyznaczonym terminie, wydane zostanie postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Mimo upływu przewidzianego prawem terminu, braki te nie zostały przez skarżącą usunięte.

Wobec nieusunięcia braków formalnych w określonym siedmiodniowym terminie, Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania badanej skardze dalszego biegu na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 2 u.o.t.p.TK.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącej przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.